

Op naar Broadway

(Broadway Bound)

Komedie in twee bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **OP NAAR BROADWAY - BROADWAY BOUND** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1987 by Neil Simon

Copyright translation: © 1997 by Neil Simon

Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Kate - vrouw, ongeveer vijftig jaar

Ben - man, ongeveer vijfenzeventig jaar

Eugene - man, drieëntwintig jaar

Stanley - man, achtentwintig jaar

Blanche - vrouw, achter in de veertig

Jack - man, vijfenvijftig jaar

Radio Stemmen:

Omroeper - mannenstem

Chubby Waters - mannenstem

Mevrouw Pitkin - vrouwenstem, middelbare leeftijd

DECOR:

Het jaar 1949. We bevinden ons in het huis van de familie Jerome te Brighton Beach, Brooklyn, New York - een arbeidersbuurt, twee blokken van zes. Het is een houten (vakwerk) huis met twee verdiepingen. Op de eerste verdieping zien we een zit- en een eetkamer, die in elkaar over lopen. Het onderscheid wordt gemarkeerd door middel van de meubelen. De voordeur bevindt zich rechts. Buiten zien we een bakstenen stoepje en de omringende huizen. Direct naast de deur bevindt zich een trap die naar de vier slaapkamers boven leidt. In de zitkamer staan een sofa en een leunstoel, met een radiomeubel er tussen in. Naast de voordeur bevindt zich de telefoon. In het eetkamergedeelte staat een prachtige, oude eettafel met vijf stoelen. Vlak bij de tafel bevindt zich een smal buffetkastje. De meubelen, gordijnen, het behang en de vloerbedekking geven weer dat het de familie Jerome na de oorlog tamelijk goed gaat. Middenvoor bevindt zich een klapdeur die toegang tot de keuken verleent. Links bevindt zich een veranda met ramen die tot achter op het toneel doorloopt. De keuken is ofwel bereikbaar via de deur in het midden, ofwel vanuit de eetkamer, via de veranda. Een deur op de veranda geeft toegang tot de achtertuin. De slaapkamers zijn als volgt ingedeeld: Jack en Kate's kamer bevindt zich rechtsachter, en Ben's kamer bevindt zich linksachter. Beiden zijn alleen zichtbaar als hun respectievelijke deuren open staan. Er tussen in bevindt zich de badkamer. Geheel in het zicht zijn Stanley's en Eugene's kamers. Beiden bevinden zich boven de zitkamer. Op beide kamers staan een eenpersoons bed en een bureau met een stoel. Eugene's kamer staat vol boeken. Alle vier de slaapkamers en de badkamer staan met elkaar in verbinding door middel van een hal in het midden.

EERSTE BEDRIJF

Het is ongeveer zes uur 's avonds op een koude dag in februari. De straten zijn bedekt met sneeuw. Het is al donker. Kate Jerome, ongeveer 50 jaar oud, grijzend, draagt een trui tegen de kou die het hele huis doordringt. Ze legt bestek op tafel voor vijf personen. Op het moment dat Kate de keuken ingaat om meer servies op te halen, komt Ben, Kate's vader, ongeveer vijfenzeventig jaar oud, zijn slaapkamer uit en loopt langzaam de trap af. Hij draagt een dik, gebreid vest en heeft een bruine papieren zak in zijn hand. Hij heeft pantoffels over zijn sokken aangetrokken. Kate komt de keuken uit op het moment dat Ben het toilet bereikt. Ze spreekt luider tegen Ben dan tegen de anderen.

Kate: Ik had je nog niet geroepen, pa. Het avondeten is nog niet klaar.

Ben: Is het avondeten al klaar?

Kate: *(verdeelt de borden over de tafel)* Over ongeveer een half uur. Er is nog niemand thuis. Waarom blijf je niet op je kamer? Daar is het warmer.

Ben: *(haalt zijn jas uit de bergkast)* Misschien loop ik even naar de winkel om een sigaar te halen.

Kate: Het heeft geijzeld op straat. Het is twaalf graden onder nul. Eugene haalt wel een sigaar voor je als hij thuis komt.

Ben: Ik houd van koud weer.

Kate: En je klaagt altijd dat je bevriest.

Ben: Ik houd niet van kou in huis. Wel van kou buiten. *(zet zijn hoed op)* Ik heb niets meer te lezen. Misschien moest ik maar eens naar de bibliotheek gaan.

Kate: *(loopt naar Ben toe)* Het is zes uur. De bibliotheek is gesloten. Eugene heeft minstens een miljoen boeken boven.

Ben: Ik lees niet wat hij leest.

Kate: Hij heeft alles.

Ben: Hij heeft geen boek over Trotsky.

Kate: Je hebt net een boek over Trotsky uit.

Ben: Het is niet mogelijk om Trotsky in een boek te behandelen. Op donderdag zijn ze altijd tot zeven uur open.

Kate: Het is vrijdag vandaag.

Ben: Ik waag het er op. *(hij begint naar de voordeur te lopen)*

Kate: Wil je soms uitglijden en je heup weer breken? Je hebt niet eens schoenen aan. Was je van plan de sneeuw in te gaan op je pantoffels?

Ben: *(loopt terug naar de bergkast)* Ik zal mijn overschoenen wel

aantrekken.

Kate: Wat zit er in die papieren zak?

Ben: *(gaat op de sofa zitten om zijn overschoenen aan te trekken)*
Waar?

Kate: In je hand. Wat heb je er in zitten?

Ben: Niets. Afval. Ik wilde het net weggooien.

Kate: Geef maar aan mij. Ik zal het wel in de vuilnisbak gooien.

Ben: Houd eens op mij als een kind te behandelen. Ik ben je vader, ik doe wat ik wil. Als ik dood ben mag je me als een kind behandelen.

Kate: Je gaat helemaal niet naar de bibliotheek. Je was van plan ergens anders heen te gaan. Waar wilde je naar toe?

Ben: Ik ga waar ik wil! *(ze grist zijn overschoenen weg en gooit ze in de bergkast)* Als dat je niet bevalt, trek ik wel bij Blanche in. Blanche behandelt me tenminste met respect! Bemoei je niet met mijn zaken. *(Ben loopt naar de bergkast. Kate houdt hem in het midden tegen)*

Kate: Je gaat nooit weg om zes uur. Hier is iets anders aan de hand. Als er iets belangrijks in die zak zit, zeg het me dan, dan breng ik het wel voor je weg.

Ben: De dag dat ik mijn eigen zaakjes niet meer kan regelen, is de dag dat er voor me gebeden wordt in de synagoge. *(Kate grist Ben de zak uit handen)* Katy, niet doen!

Kate: *(kijkt in de zak)* Wat is dit? Is dit je beddegoed?... Waar wilde je dat naar toe brengen?

Ben: Naar de Chinese wasserette. Die gaan nooit dicht... geef terug, alsjeblieft.

Kate: Je hebt je lakens bevuild en wilde mij dat niet vertellen? Waarom niet? Ik was je beddegoed al vanaf mijn tiende... Je hebt dus een ongelukje gehad. Dat geeft toch niets, Papa.

Ben: 's Nachts heb ik wel eens een ongelukje. Dit is de eerste keer dat het overdag gebeurt.

Kate: Nou en? Wat moet ik anders met mijn tijd? Er komt hier toch nooit meer iemand thuis.... Doe je jas uit. Je vat nog kou. *(ze gaat met de papieren zak de keuken in)*

Ben: *(roept haar na)* Geen woord hier over, beloof je dat? Ik kan hier niet meer blijven als de jongens het te weten komen

Kate: *(vanuit de keuken)* De jongens? Wie zijn dat? Ik ben zelfs vergeten hoe ze er uit zien.

Ben gaat op de sofa zitten, jas nog aan en hoed nog op. Hij trekt zijn pantoffels weer aan, haalt een krant uit zijn jaszak en begint te lezen. Eugene Morris Jerome komt de straat in rennen. Hij draagt een jack met een kraag (met rits) en een sjaal. Hij is 23 jaar oud. Hij komt door

de voordeur binnengestormd en blaast warme lucht in zijn handen. De voordeur zit niet op slot. Vergeet niet, het is pas 1949.

Eugene: Oh, mijn God! Hai, Opa! Heb je het al gehoord? Dit is de koudste dag in de geschiedenis van de aarde. Is Stanley al thuis? *(loopt naar bergkast en roept naar boven)* STAN???

Ben: Waarom schreeuw je zo? Ik hoor je wel.

Eugene: *(hangt zijn jas op)* Ik riep naar boven, naar Stanley... Waarom zit je daar met je jas aan?

Ben: Wat?

Eugene: Waarom zit je daar met je jas aan?

Ben: Ik wilde uit gaan. Je moeder hield er een andere mening op na.

Eugene: *(loopt naar de eettafel om een appel te pakken)* Dat is maar beter ook. Het vriest dat het kraakt. Ik zag een man zijn vrouw kussen, hier op de hoek, en ze bleven aan elkaar vast zitten. Meneer Jacobs, de kleermaker, blaast stoom over hun gezichten.

Ben: *(kijkt hem aan, bezorgd)* Twee mensen die aan elkaar vast zitten?

Eugene: Als ze hen niet meer los kunnen krijgen, zijn ze wel gedwongen om al hun kleren aan elkaar vast te naaien.

Ben: Kunnen ze die mensen niet meer van elkaar los krijgen?

Eugene: *(gaat schrijlings op een eetkamerstoel zitten, met zijn gezicht naar Ben)* Grapje, Opa.

Ben: Was dat een grapje? *(hij staat op en loopt naar de bergkast)* Wat voor soort grap?

Eugene: Ik verzon het ter plekke. Het is niet echt een grap. Het is gewoon komisch bedoeld.

Ben: Voor wie?

Eugene: Voor mij.

Ben: Dus jij vindt dat komisch, maar wat heb ik daar nu mee te maken? *(Ben hangt zijn jas op in de bergkast, maar houdt zijn hoed op)*

Eugene: *(tegen het publiek)* Het vreemde van mijn grootvader is, dat hij totaal geen gevoel voor humor heeft. Absoluut niets. Maar alles wat hij zegt, vind ik wel heel grappig. Misschien wel omdat hij het helemaal niet als zodanig bedoelt. Als hij zou proberen grappig te zijn, zou er niets aan zijn. *(tegen Ben)* Waar is Ma?

Ben: Het is groen en het vliegt door de lucht.

Eugene: Groen? Door de lucht? Ik weet het niet. Zeg het maar.

Ben: Een spruitje aan een vliegtuig.

Eugene: *(tegen het publiek)* Dat bedoel ik dus.

Ben: *(loopt terug naar de sofa)* Dat is een grapje. Niet twee mensen die aan elkaar vast zitten. Begrijp je wel?

Eugene: Ja, Opa. Bedankt voor deze waardevolle informatie, *(tegen het*

publiek) Mijn vader en moeder zijn precies hetzelfde. Soms maak je een opmerking waarvan zelfs de schilderijen aan de muur lachkrampen krijgen, maar die drie blijven je gewoon als zombies aanstaren. Ik wil graag schrijver worden van komedies en dit is dan de aanmoediging die ik van thuis krijg.

Ben: Welk soort vis zingt een opera?

Eugene: Welk soort vis zingt een opera?.. Ik geef het op. Welk soort?

Ben: Een heilbot.

Eugene: Een heilbot?

Ben: Nee, zo was het niet. Ik dacht dat het een heilbot was, maar dat klinkt niet goed.

Eugene: (*tegen het publiek*) Snappen jullie wel? Ik weet zeker dat "heilbot" een leuker antwoord is dan het echte antwoord... ik bedoel... kijk hem nou. Zit daar met zijn hoed op. Als hij hem op gedaan had om grappig te zijn, zou het er gewoon dom hebben uitgezien. Maar hij weet niet eens dat hij hem op heeft, dus is het om je te bescheuren.

Ben: Klinkt een makreel beter?

Eugene: Laat het toch rusten, Opa. Dan komt het vanzelf boven. (*tegen het publiek*) Mijn broer, Stanley, is de enige die mijn humor op prijs stelt. Als ik Stanley aan het lachen kan maken, voel ik mij net Charles Lindbergh die in Parijs landt... En Stanley heeft geweldige ideeën. Daarom zijn we een team. Wij worden samen een schrijversduo van komedies... (*als een radio-omroeper*) "De Jack Benny Show werd u aangeboden door Lucky Strike en werd geschreven door Sam Perrin, Nate Monnister, Milt Josephsberg en Stanley en Eugene M. Jerome." (*hij neuriet "Love in Sloom" als Kate op komt vanuit de keuken met borden*)

Kate: (*loopt om de tafel, zet borden neer*) Waarom eet je een appel? Ik heb chocolade-pudding gemaakt.

Eugene: Dat is geen dodelijke combinatie, hoor, Ma. Waar is Pa? Ik heb iedereen iets te vertellen.

Kate: Ik denk niet dat hij thuis komt eten.

Eugene: Alweer niet? Dat is al de tweede keer deze week. Waarom dek je dan wel voor hem?

Kate: Hij kan me wat, daarom dek ik de tafel voor hem. (*ze loopt terug naar de keuken*)

Eugene: (*gaat naast Ben op de sofa zitten*) Opa? Wat is er met Ma aan de hand? Hebben zij en Pa weer ruzie gehad?

Ben: Dat zijn mijn zaken niet.

Eugene: Jij weet wel wat er aan de hand is. Met jou praat ze. Je kunt het me gerust vertellen.

Ben: Vroeger praatte ze met me. De laatste tijd niet meer.

Eugene: Nu bekt ze iedereen af. Zelfs Stanley kan niets meer goed doen...

Ben: Zo is ze altijd al geweest. Als kind sloot ze zich wel eens een maand af voor iedereen.

Eugene: Ik kan me haar niet als meisje voorstellen. Was ze nou echt zo goed in dansen?

Ben: Ik heb haar maar een keer zien dansen. Ik hield niet zo van dat soort gelegenheden. Ze won heel wat bekens bij eh... de... eh... die dansgelegenheden...

Eugene: De Primrose?

Ben: Bij eh... eh... vlak bij Long Beach.

Eugene: De Primrose?

Ben: Het was voor die tijd een hele grote dansgelegenheden... De Primrose!

Eugene: Juist. *(tegen het publiek)* Zelfs zijn timing was fantastisch... Hij is de grootste leraar op het gebied van humor die ik ooit gehad heb.... hij was zich alleen niet eens bewust van het feit dat ik hem bestudeerde.

Ben: Zeker, ze kon geweldig dansen.

Eugene: Ze heeft me eens verteld dat ze met George Raft heeft gedanst.

Ben: Wie?

Eugene: George Raft. Die speelfilmacteur.

Ben: Ik weet wel wie hij is... Ja, ze heeft inderdaad met hem gedanst. Toen was hij nog geen ster. Gewoon een sluw uitziend ventje. Hij ging alle danszalen af in die tijd en pikte de beste danseressen er uit. Ze was toen vijftien, of zestien. Niet knap. Ze is nooit knap geweest. Maar ze had een hele mooie, fiere houding.

Eugene: Waarom heeft ze nooit geprobeerd beroeps te worden? Was ze niet goed genoeg?

Ben: *(haalt zijn schouders op)* Ze heeft dat ongeluk gehad. Een groot deel van de huid op haar rug was verbrand. Twaalf meisjes zijn omgekomen bij de brand. De eigenaar van die winkel draaide de gevangenis in. Er was geen ventilatie, geen achterdeur. Ze kon een jaar niet lopen... Ze is nooit meer naar het strand geweest. Niet met zo'n rug... Haar zuster, Blanche, was een mooi meisje. De jongens stonden in rijen voor het huis opgesteld, enkel om maar een glimp van haar op te vangen. Maar Blanche kon absoluut niet dansen.

Kate: *(komt op uit de keuken met een kan water en glazen, die ze op de buffetkast aan de zijkant zet)* Waar hebben jullie twee het over?

Eugene: *(loopt naar Kate)* Over toen je met George Raft danste.

Kate: Zie je wel? Hij gelooft me nog steeds niet, Pa.

Eugene: Wie zegt dat? Ik geloof je wel. Op een dag schrijf ik een filmscript met George Raft in de hoofdrol, en hij gaat die dansclub in, pakt je hand en begint de tango met je te dansen.

Kate: Ik was beter in de foxtrot. Maak daar maar een foxtrot van.

Ben: *(loopt naar de tafel)* Hoe heette die gelegenheid ook weer waar je ging dansen?

Kate: De Primrose.

Ben: *(tegen Eugene)* Dat was het. De Primrose!

Eugene: Oké. Luister eens, allemaal. Ik heb groot nieuws. Heel serieus.

Kate: Waar is Stanley? De sudderlappen zijn bijna uitgedroogd.

Eugene: Willen jullie nou eindelijk eens naar mij luisteren? Ik heb iets te vertellen.

Kate: Pa? Wil je vanavond een beetje wijn?

Ben: Geen wijn voor mij. Te zuur. Ik neem wel een biertje.

Kate: Het bier is op.

Ben: Heb je ook wijn?

Eugene: *(tegen het publiek)* Kon ik die twee maar op tv krijgen. *(tegen Kate)* Kom nu alsjeblieft even hier zitten. Ik heb spectaculair nieuws voor de hele familie.

Kate: *(brengt kruiden uit de keuken mee naar binnen)* Welke familie? Zien jullie hier een familie?

Eugene: Ga alsjeblieft zitten. *(hij zet Ben aan het hoofd en Kate aan de linkerkant van de tafel)* Goed... Klaar? Ik wil hierbij aankondigen, dat je jongste zoon, Eugene Morris Jerome... gaat trouwen. *(korte stilte)*

Ben: Een Joods meisje?

Kate: Hij houdt ons voor de gek, Pa. Hij gaat niet eens met iemand, laat staan dat hij gaat trouwen!

Eugene: Klopt! Klopt! Ik ga niet met haar... nog niet! Maar ik heb haar gezien. Ze heet Josie. Ik heb met haar gepraat. Ik heb met haar geluncht. Ik heb gezien welke kleur haar ogen hebben. Dat wordt een huwelijk, Mam. Dit is de vrouw van mijn leven.

Kate: Is ze hetzelfde meisje dat je deze zomer ontmoet hebt?

Eugene: Nee, nee! Niet die troel. Ik heb haar nooit gemogen.

Kate: Je hebt de hele zomer met haar doorgebracht.

Eugene: Ik had niets anders te doen. Ze was heel aardig op onze eerste afspraak... of althans op een gedeelte daarvan. Tot half tien.

Ben: Hij vond een meisje aardig tot half tien?

Kate: Hij maakt weer een grapje, Pa.

Ben: Alweer een grapje? Vraag hem eens of hij je wil vertellen over die mensen die aan elkaar vast zaten.

Eugene: Dit meisje is heel serieus. Ik wist het gelijk toen ik haar zag. Haar vader bezit een muziekzaak op dezelfde verdieping waar ik

werk. Ze schrijft gedichten. Ze schildert. Haar vader heeft de hele zaak vol gehangen met haar schilderijen. Ze is ongelooflijk. Ze speelt tennis. Ze speelt golf. Ze speelt softbal. Ze is in Europa geweest.. Ze neuriet Bach en Beethoven en ze kan Rachmaninoff fluiten. Ze heeft gitzwart haar en een olijfkleurige huid en als zij over straat loopt, vallen de bouwvakkers achterover in het cement.. Al word ik honderd, zo'n meisje ontmoet ik nooit weer.

Kate: Vindt zij jou ook aardig?

Eugene: Vindt ze mij ook aardig? Ik heb met haar geluncht, en we hebben van dezelfde botjes gekloven. We konden maar niet ophouden met praten. Filosofie, literatuur, sport... Ja, ze vindt mij zeker aardig.

Kate: Ik heb je nog nooit zo opgewonden over een meisje gehoord.

Eugene: Er is echter een kleine complicatie. Ze staat op het punt te trouwen.

Ben: Ze wat?

Kate: Hij maakt weer een grapje.

Eugene: Nee. Echt waar. Ze staat op het punt te trouwen met een rechtenstudent van Harvard. Maar daar maak ik me niet bezorgd over. Ik denk dat ze het helemaal van mij te pakken heeft.

Kate: *(staat op en gaat de keuken in)* Even de sudderlappen controleren.

Eugene: *(roept haar na, richting keuken)* Ze gaat de relatie verbreken. Ze is niet eens verliefd op hem. Dat heeft ze hem al verteld, maar dat kan hem niets schelen. Hij wil toch met haar trouwen. Zo geweldig is ze dus. *(Kate komt de keuken uit met wijn voor Ben)* Als ze met hem wilde trouwen, zou ze dan vandaag met mij zijn gaan lunchen?

Ben: Misschien hoopte ze op een huwelijkscadeau.

Kate: *(legt servetten op tafel)* Ze klinkt nogal wispelturig, als je het mij vraagt.

Eugene: Ik wil haar uitnodigen om hier te komen eten volgende week. Ik wil dat ze kennis maakt met de familie.

Kate: Het is lang geleden dat deze familie samen heeft gegeten.

Eugene: Op een zondag. Iedereen is thuis op zondag. Goed?

Kate: We zullen wel zien. Wie weet wat er in de tussentijd allemaal gebeurd is. Het zal best een aardig meisje zijn, maar kluif voorlopig nog maar even samen dezelfde botjes af. *(Kate loopt terug naar de keuken. Eugene loopt naar de trap)*

Eugene: *(tegen Ben)* Ze heeft nog nooit eerder een kans om voor iemand te koken laten lopen... er is iets mis tussen haar en Pa, of niet? *(kijkt over zijn schouder naar Ben)* Opa? Heb je me gehoord? *(tegen het publiek)* Hij slaapt. Is waarschijnlijk nog aan het

herkauwen op de heilbot-mop.

Kate: *(komt de keuken uit en roept naar Eugene)* Waar ga je naar toe?
We gaan zo eten.

Eugene: Ik ben het land nog niet uit.

Eugene gaat zijn slaapkamer binnen, doet het licht aan en begint in zijn dagboek te schrijven. Kate keert naar de keuken terug. Stanley Jerome komt de straat met ferme pas in lopen. Hij is 28, draagt een pak, een stropdas, een overjas en een hoed. Hij veegt zorgvuldig zijn voeten op de voordeurmat, komt dan het huis binnen. Hij is zeer opgewonden.

Stanley: *(hangt zijn jas in de bergkast)* Opa? Is Eugene thuis?
(schreeuwt naar boven) GENE!

Ben: *(schrikt wakker)* Waarom schreeuw je in vredesnaam zo?

Stanley: Neem me niet kwalijk. Ik wist niet dat je sliep.

Ben: Vraag het me dan. Als je het me had gevraagd, had ik het je wel verteld.

Kate: *(komt op uit de keuken)* Loop jij in de sneeuw zonder overschoenen? De sudderlappen zijn bijna uitgedroogd. Zeg eens tegen Eugene dat we gaan eten.

Stanley: We hebben geen tijd, mam. We nemen straks wel een boterham.

Kate: Wat bedoel je? Niet eten? *(boven legt Eugene zijn dagboek aan de kant en komt naar beneden)*

Stanley: We moeten direct aan het werk. *(schreeuwt weer naar boven)*
GENE!

Kate: Ik heb vanaf twee uur vanmiddag staan koken. Je vader komt niet thuis. Jij zegt dat je niet wilt eten. Wat ben ik hier eigenlijk? Een sloofje?... Ga zitten, Pa! Het eten is klaar!

Eugene: *(aan de voet van de trap)* Wat is er?

Stanley: *(tegen Eugene)* Wat ben je aan het doen? Wat het ook is, laat maar zitten. Terug naar boven. We moeten direct beginnen. Ma, geen telefoontjes voor ons aannemen. Zeg maar dat we terug bellen. Het kan zijn dat we de hele nacht op moeten blijven, dus schrik niet als je ons af en toe hoort. *(tegen Eugene)* Kom op! We gaan. We staan onze tijd te verdoen. *(Stan wil naar boven rennen)*

Eugene: Zou je zo goed willen zijn om me te vertellen waar het over gaat?

Stanley: *(op de trap)* We hebben een baan bij C.B.S.! Bij Columbia Broadcasting System.

Eugene: WAT?

Stanley: Ik kan nog niet geloven hoeveel ik vandaag bereikt heb. Ik ben de hele stad door gerend. Ik heb iedereen ontmoet. Ik bedoel, ik zou een hele goede agent zijn. Ik heb met die mensen gepraat alsof het persoonlijke vrienden waren... Ik heb Abe Burrows ontmoet! Hij zei tegen me: "Veel succes, jongen"... *(tegen Kate en Ben, die er niets van begrijpen)* Abe Burrows, de grootste in zijn vak, het schrijven van komedies... Ik was op de belangrijkste etage van het gebouw, daar waar het allemaal gebeurt, lange gang, foto's van elke ster uit de geschiedenis van C.B.S.... Jack Benny, Ed Sullivan, Arthur Godfrey, Edward R. Murrow.

Kate: Heb je die allemaal ontmoet?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto